

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku B. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 maja 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 27 czerwca 2007 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2007 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy B. B. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 18 stycznia 2006 r., którym to orzeczeniem oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzającej, że B. B. podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu w okresie od 5 października 2005 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Wnioskodawca wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej, a także na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 i art. 316 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi

Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na „konieczność ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych w postępowaniach o ustalenie obowiązku podlegania ubezpieczeniu społecznemu poprzez wyjaśnienie, czy poinformowanie przez ubezpieczonego ZUS o przerwach w prowadzeniu działalności gospodarczej pozwala na przyjęcie, iż zaprzestał on prowadzenia działalności gospodarczej w myśl art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i w związku z tym nie podlegał on ubezpieczeniu emerytalnemu, chorobowemu, wypadkowemu”.

Rozważając, czy tak zredagowana skarga spełnia wymagania stawiane przez art. 398⁴ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., do istotnych wymagań skargi kasacyjnej należy obowiązek skarżącego złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Właśnie ze względu na ten sposób zakończenia postępowania kasacyjnego, kolidujący z intencją strony skarżącej, nadano obowiązkowi z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. walor zrównany z obowiązkiem przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie są to jednak obowiązki tożsame, zatem nie jest spełnieniem wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jedynie wskazanie podstaw kasacyjnych lub odwołanie się przez skarżącego do ich uzasadnienia. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu oraz wykazywać, że okoliczności te w sprawie zachodzą. Pozostaje to w ścisłym związku z modelem skargi kasacyjnej, w którym rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Za prawidłową motywację wniosku nie można przy tym

uznać powtórzenia ogólnych sformułowań ustawy przewidujących okoliczności uzasadniające przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym bardziej nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiekolwiek okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

W świetle powyższego stwierdzić należy, że skarga kasacyjna ubezpieczonego nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. „Konieczność ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych” nie jest bowiem w myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. samodzielną przesłanką, na którą można powoływać się celem wykazania, że skarga powinna zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zaangażowanie Sądu Najwyższego może uzasadniać jedynie potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje jednak skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN z 2002, nr 7, s. 10), których to elementów brak jest w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Brak w skardze kasacyjnej odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest brakiem nieusuwalnym, powodującym odrzucenie skargi a limine (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., postanowił jak w sentencji.

/tp/

